

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorske
ulice št. 15.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.
Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:
Šeststopenjska peti-
vreda 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja
za Ljubljano
v upravnistvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrt leta 1 gl.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrt leta 2 gl.
60 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

Štev. 28.

V Ljubljani v četrtek, 5. februarja 1885.

Tečaj II.

Goriško osatje.

So ljudje na svetu, s katerimi je plodna časnarska polemika čisto nemogoča. Deloma radi tega, ker njih duševna zmožnost ni dovelj razvita, da bi razumeli podane jim argumente. Govori jim prepričevalno kakor Demosthen, jasno kakor Kant, slikovito kakor Carlyle — vendar ne bodeš omajal trmoglavosti, izvirajoče iz prirojenega mikrokephalizma. Časi pa jih ne zavira gola omejenost duševnega obzora. Kar jim pripoveduješ, je tako umevno, pristopno zadnjemu hribovskemu seljaku, da se niti njih neizobražen intelekt ne more obotavljati resnici, katera se dá potipati z golimi rokami. In vendar je nečejo videti in slišati! Z robato pestjo maše si ušesa ter neprestano svoje trde, dasi morajo sami uverjeni biti, da z neutemeljenimi lažmi pitajo lahkoverno svoje občinstvo.

V neprijetnem položaji, boriti se z enakimi protivniki, je tudi „Ljubljanski List“, kadar svoje stališče in stališče ljubljanske deželne vlade brani proti napadom goriške „Soče“ in one pisateljske svojati, katera se skriva pod goriškim osatjem. Niti tega jim ni mogel dopovedati, da je vendar grozovito komično, ako suhoparni tednik, po svoji vsebini golorok in bosonog prosjak med slovenskim novinarstvom, s pridevkom „lističem“ hoče smešiti nasprotujoči mu dnevnik, s katerim se gotovo ne more meriti gledé raznovrstnega gradiva. Toda, morajo pač na Sočinem obrežji biti v silni zadregi za dovtipna epitheta, iznajdljivost te gospode kaže se bržkone le v malo okusnih psovkah, in tedaj bode tudi uredništvo „Ljublj. Lista“ drage volje privoščilo i na dalje nedolžno to veselje goriškim „Times“, svetovnemu listu v *via della Croce*. *Habeant sibi!*

Drugeče pa je z neko drugo, mnogo bolj

smelo in razžaljivo trditvijo, katere se poslužuje „velikanski list“, goriška „Soča“, nasproti „Ljublj. Listu“ in njegovemu uredniškemu oboju. Na stečaj odpiral je svoja široka usta ter hripavim glasom kričal je nepoboljšljivi jezičnik, da so pisatelji „Ljublj. Lista“ plačani od vlade, da jim ne treba biti lačnim, da se dobivajo tudi med slovenskim narodom „podkupljive duše, ki za dobro plačo tudi take korake (— kakor odlok deželnega šolskega sveta gledé nemških šol —) opravičujejo, zagovarjajo, hvalijo“. S prva sem pač mislil, da se je ta drzna izmišljotina rodila le iz predsodka, naravnega pri nizkomislečih dušah, katere niti razumeti ne morejo, da se mož poštenjak, zavzet za kako idejo, zanjo boruje tudi tedaj, če ga niti najmanjši gmotni dobiček ne odškoduje za neizogibne neprijetnosti njegovega posla. *Cui bono?* povprašuje ta vrsta idealnih državnikov! Toda sodeč, da je le neznanje dejanjskih razmer provzročilo klepetanje goriške obrekovalke, odgovarjal sem tedaj o svojem času še dosta hladnokrvno, da sem vsigdar pripravljen, pred sodnijo dokazati neistinitost dotičnega predbacivanja.

In ko hudobni jeziki še niso mirovali, ponavljal sem jim se začetkom tekočega leta v uvodnem članku z dné 5. januarja t. l., da je „Soča“ navlaš in vedoma z lažmi in z obrekovanjem begala svoje čitatelje. Storil sem to s po vsem mirno vestjo. Bil sem prevzel težavno in nevhvalno delo, kot odgovorni urednik stopiti na čelo vladnemu glasilu le zaradi tega, ker sem se zavzel za načela, zastopana od sedanje vladne sisteme, ker sem jasno sprevidel potrebo zmerno-narodnega organa v sedanji dobi, ko neka glasna in brezobzirna druhal s svojo otročjo politiko pošteni narod slovenski z jedne opasnosti tira v drugo. Dal sem svoje pošteno ime novo ustanovljenemu časniku, dobro vedoč, da je „Ljublj. List“ beli dan zagledal le kot podjetje, zgolj navezано na podporo svojih naročnikov in na požrtvo-

valnost spekulativnega svojega založnika. Prijatelj imel je „Ljublj. List“ takoj dosti, in dokaj vplivnih veljakov med njimi, kateri so ravno tako uvidevali absolutno potrebnost novega lista.

Nikdo morda ni se odločneje izjavil v tem zmislu, nego izveden, razumen politik, katerega sedaj, žalibog, uže krije hladna zemlja Nižjeavstrijska in katerega so hoteli nekateri po prerani smrti njegovi utihotapiti v krdo skrajne stranke, češ, saj so na vse veke zatvorene ustnice, ki bi nas na laž morale postaviti pred svetom, ako bi se kaj takega bilo zgodilo, dokler je še odličnjak bival med živimi!

Le politično prepričanje tedaj me je napotilo, da sem prevzel težko breme navzlic očitni gmotni izgubi, katera mi je nastala vsled novega posla. Temu bode pritrtil vsak, kojemu so razmere moje količkej bolj znane. Ostali svet je baje sodil, da temu ni tako, da je „Ljublj. List“ ustanovljen bil s podporo dispozičijskega zaklada, toda na javno, slovesno in večkrat ponavljano izjavo glavnega urednika trebalo je, ali molčati in verovati njegovim besedam, ali pa — pobijati jih z gotovimi dokazi. Vsaka druga taktika v tem slučaju je izliv brezmerne podlosti strahopetnih obrekovalcev, kateri iz varnega zavetja anonimnosti s svojim gnjevom omadežujejo može poštenjake, ki se niti v bran postavljati ne morejo takim zavratnim napadom!

In nič drugače ni ravnala ter tudi dandanes še drugače ne ravnajo goriška obrekovalka „Soča“! Kajti kak je njen odgovor na moje utemeljeno očitjanje, katero bi vendar vsakemu honetnemu časnika rudečico moralo zagnati v razžarjeno lice? „Lažnjivko in obrekovalko“ sem jo imenoval, in kako se ona zagovarja na skeleče te besede, s kakimi fakti opravičuje svoje klepetanje? Sram me je bilo za njo, ko sem čital v zadnji številki svetovnega tednika opravičevanje, obstoječe zgolj iz — novega sum-

strije, slavni vojvoda Sebastiano Venier, kateri je z Don Juanom d' Austria in z Marcantonijem Colonno slavno premagal Turke pri Lepantu, niti bi ne bil privolil Violantin oča. A če bi bile prošnje mladih zaljublencev vendar oba stara gospoda potolažile in jih za zvezo pridobile, bil je vendar še večji nasprotnik. V hiši Giustinianov je bil gospod Marcantonio samo po imenu gospodar. Pravi vladar je bil v hiši njegov sin Pietro, vročkrven in dražljiv gospodič. V bojih zoper Turke in pozneje pri slavnostnih spopadla sta se Pietro in Francesco večkrat prav trdo, in le strah pred strogimi zakoni ljudovlade zadrževal ja je, da se nista merila z meči.

Malo je bilo torej upanja za Francesca, kajti kako bi si pač mogel pridobiti Pietrovo prijaznost? A trdi se, da imajo otroci angela varuha, tako menijo tudi zaljublenci, da ima tudi njihova ljubezen posebnega angela varuha. Da-si se je pred očmi mladeniča razgrinjala tako žalostna bodočnost, gnalo ga je vendar še necej pred hišo, kjer je stanovala oboževana njegova Violanta. Ne daleč od cerkve sv. Geminiana, preko katere se gre na Markov trg, drži ozka ulica h kanalu. Tu stoji krasna in obširna palača Giustinianov; sprednja stran z mnogimi balkoni obrnena je proti

morju. Nikjer ni bilo nobenega človeka, kakor skozi razpoko sijala je mesečina v ozko ulico. Gori in doli je hodil Francesco, gledal je v okna visoke palače, skušal je uganiti, v kateri sobi je njegova ljubica. Iz hiše čulo se je veselo govoričenje v tiho noč in vmes glasovi guitar. Zdaj pa je sluga odprl tudi vrata na ulico in pri svitu bakel opaziti je bilo družbo mladih mož, kateri so prihajali doli po stopnicah. Gospod Pietro je bil med njimi. Glasno se je smijal, čudno smijal, kakor bi hotel zakriti jezo s tem smehom.

„Dolžan sem ti precéj tisoč zlatov“, govoril je Pietro svojemu spremljevalcu, „in ker imam vedno nesrečo pri kockanji in moj spoštovani oče, gospod Marcantonio, še ne misli leči v krsto, dobil jih ne bodeš še tako kmalu plačanih, Giovanni Soranzo, razen če vzameš roko moje sestre kot plačilo.“

„Dobro“, odgovori oni, „dobro, naj velja“, in obrnen k drugovom, kateri so stali v skupini pred palačo, deje: „Vi ste čuli.“

„In nebo nad nami tudi“, smijal se je gospod Pietro. „Vi Soranzi ste sicer nižjega plemstva, nego mi Giustiniani, a jaz nisem ošaben in ti si bogat. Predno bi dal svojo sestro sovražnemu Venierju, kateri jo je danes tako nesramno pogledoval, zaročim jo rajši

Listek.

Madonna Violanta.

Iz starobenečanske kronike posnel — I —.

(Dalje.)

Mnogo mislij podilo se mu je po glavi; saj pa je tudi, kakor pravijo zaljubljeni, šla senca krasne deklice na njegovi strani, in da-si je večkrat vzdihujoč pogledaval gori k mesecu, kateri je tako milobno sijal na nebu, vendar mu resna premišljevanja niso pustila uživati radosti. Kajti prihajalo mu je v spomin, da hud prepir uže dvajset let loči rodbini Venierjev in Giustinianov.

Začetkom bila je samo pravda med tema dvema rodovima zaradi nekega posestva v vicentinskem okraji, politična nasprotstva pa so prepir povečala. Ded gospoda Francesca bil je v letu 1555 nasproti nekemu Giustinianu izvoljen dožem: tega Giustiniani niso nikdar pozabili, nikdar odpustili in povsodi so se postavili Venierjem kot sovražniki nasproti. Tako veliko sovraštvo bilo je željam zaljubljenega mladeniča velika, skoro nepremagljiva ovira. V to zvezo bi ne bil privolil niti njegov

ničenja! „Sočinemu“ pisinu, iskrenemu goriškemu resnicoljubu tedaj še enkrat v odgovor:

Na moje zatrjevanje, da je bil „Ljublj. List“ ves čas mojega uredovanja v denarnem oziru čisto privatno podjetje, izdano zgolj na zasebno risiko podjetnega založnika g. Bamberg, ter da niti list niti urednik ni prejemal niti krajcarja ne iz katere si bodi državne blaginje, hočete si pomagati z novimi zvijačami. Toda stojte! Le okolo tega suče se kontroverza, kajti da je „Ljublj. List“ v istini vladno glasilo, da se vlada jako zanima za njegov obstanek, da ga je celó ona ustanovila, ker je v njeni roki orodje, s katerim lahko razkriva zlobno kovarstvo nekaterih katilinarinih politikov na Slovenskem, to je po vsem jasno, to je vladni zastopnik priznaval celó v javni deželnozborski seji. Tudi o finančnem koleku nikdar ni bilo govorjenja; saj ni nobena skrivnost, da je „Ljublj. List“ kolekovine oproščen kot večerna priloga nekolekovane uradne „Laib. Ztg.“! Ali da bi kolekovina plačilo bilo „podkupljivim dušam“ našega lista, da bi „pisatelji tega lističa“ s temi prihranjenimi denarji se nasitili, to je taka bedastoča, da je baje celó lačni pisarji tete Goričanke ne verujejo. Dnevnik namreč provzročuje mnogo stroškov, in časnikarski kolek je le razmerno majhen del njegovih režijskih potrebščin.

Toda ker plemenita goriška „Soča“ drugih dokazov nima in ker se tudi pri sodnji ne upa kaj doseči, povzdignila se je h klastičnemu izreku: „Na sodišče se sklicuje, kdor vé, da je kriv, pa da je krivico tako dobro zakril, da sodnijsko ne pride na dan“. Iheringov *Kampf ums Recht* v svitu „Sočine“ modrosti! Tla pred sodiščem so ji prepolzka in tedaj se skriva, kakor stare jezične babure navadno, za ono vedno preminjajočo se pričo, katere nikdo ne more na odgovor pozvati, na megleno in nestalno javno govorico! „Kateri Ljubljčan, kateri Kranjec, kateri človek na svetu, ki pozna razmere, bo veroval, da „Ljubljanski Listič“ živi od jutranje rose...?“ vpraša predrzno goriško človeče, kojemu bi tudi kaj dobro pristojal naslov „Impertinente“. Od katere rose se je „Ljublj. List“ redil v dóbi mojega uredovanja, sicer ne treba dokazati vam, nedostojneži goriški! Onemu, kateri napada, a ne žrtvi njegovi, gre po pravnih načelih naloga, z dokazi podpirati njegovo trditev. Toda iz golenega vsmiljenja do vaše okornosti hočem vam nekoliko olajšati delo, pretežavno za vaše nerazvite možjane. Slovenci na Goriškem ponášate se s pesnikom, čegar krasne poezije so

z nevernikom; če tudi samo zaradi tega, da le temu dečaku nasprotujem.“

Francesco čul je vse to, saj je slonil ob hiši v senci ne daleč od vrat. Ko je začul imenovati svoje ime, peklo ga je, da bi tu posluškoval in stopil je iz svojega skrivališča, ne pomislivši na vinjene glave in obilo število svojih nasprotnikov, pred skupino mladeničev ter dejal:

„Tu je Francesco Venier, pripravljen je govoriti z vsakaterim, komur se zljubi.“

Gospoda Pietra obraz žaril se je jeze; tako razjarjen je bil, da niti glasu ni mogel spraviti iz grla, in potegnivši bodalo iz pasu, vrjel bi se bil na nasprotnika, da ga niso prijel drugi ter odveli doli po ulici proti Markovem trgu. A še med odhajanjem pretil je s pestjo. Vpitje in vrišč vzbudil je mirne prebivalce v okolici, in tu in tam pokazal se je kak obraz pri oknu, gledajoč začudjeno, kedo moti tako pozno nočni mir. In nenadno, ko je Francesco še nepremično gledal za svojimi nasprotniki, ležala je bela cvetica na tleh poleg njega. Od kod je prišla? Njegovo srce mu je povedalo; skril jo je kot zastavo ljubezni na svoje prsi; hitel je srečen od tod, dasi so se nad njegovo glavo zbirali črni oblaki bližajoče nesreče.

(Dalje prihodnjič.)

ravno sedaj v drugi izdaji in prelepi opravi zopet beli dan zagledale v isti tiskarni, pri istem založniku, kateri tiska in izdaja „Ljublj. List“. Potrudite se tedaj k svojemu slavnemu pesniku in poizvedite, na kake pogoje se je on pogodil s svojim založnikom. Morda se bode prepričali pri tej priliki, da se vsaj pri vas na Goriškem ravno tako pogrešajo podjetni založniki, kakor se pogrešajo zmožni, dostojni, vzvišene svoje naloge prešinjeni slovenski žurnalisti. Ako bode računali tudi s tem faktorjem, morebiti da javno prekličete svoje laži. Dokler pa tega ne storite, vztrajam pri oni tehtni in ostrirazsodbi, s katero sem označil vas in vaše kvarno delovanje, svarivši narod svoj pred lažniki in obrekovalci goriške „Soče“.

Prof. Fr. Šuklje.

Potreba ustanovitve nekaterih meščanskih šol na Kranjskem.

Novela z dné 2. maja 1883 in minister-ska naredba z dné 8. junija istega leta svojo pozornost posebno na meščanske šole obračate ter dajete tej tako obliko, da se bode ona v prihodnje v vseh naših kronovinah močno razvijati mogla in se bode gotovo tudi to storilo.

Tudi za našo Kranjsko nastaja prevažno vprašanje, ali naj bi se tukaj nekatere meščanske šole ustanovile; ali bi bile dovelj koristnosne za občni blagor, in slednjič, ali bi imele dovelj obiskovalcev?

Preiskujmo v ta namen razmere današnjega studiranja na naših srednjih šolah in žive potrebe in koristi, katere naše prebivalstvo od studiranja v obče in posamezno zahteva. Zato sledimo naši učeči se mladini po njenem ustupu v srednje šole do nje polnoletnosti ali do odraslosti.

Pri primerjanji posameznih poročil srednjih šol na Kranjskem, če nekatere letnike pregledujemo, sprevidimo, da je njih obisk leto za letom mnogobrojnejši. Akoravno pa imajo vse dovelj obiskovalcev, je vendar v tej zadevi ljubljanski gimnazij še najbolj preskrbljen, in iz razmer, ki se tukaj prikazujejo, katere se v največji meri vidijo, lahko zaključimo, da se i na drugih naših srednjih šolah, dasi v manjši meri, jednako godi. Namreč, v tem ko v prvi razred omenjenega zavoda 150 do 170 in še več dijakov vsako leto vstopi, se to število v preteku nekaterih let pri stopanji v višje razrede skrči na polovico, tretjino, četrtno. Ali je to za naše razmere

koristonosno in prav, če se na naših srednjih šolah število njih obiskovalcev v takem razmerju krči? Ali imata ogromni izstop dobre ali slabe posledice? Ali bi se ne dalo v slednjem slučaju takim dijakom, ki očitvidno iz različnih razlogov ne bi smeli na srednje šole, z drugimi zavodi pomoči?

Kaki so razlogi, da dandanes vsi stariši, kojim njih materijalno stanje količkej dopušča, svoje sinove tako radi na srednje šole, osebito na gimnazije pošiljajo, kaj hoté doseči in v koliki meri se jim njih namen posreči?

Mnogo vzgledov spodbuja stariše, da želijo svoje sinove pustiti studirati. Opazovali so pri svojih sosedih ali pri uže v dejanski službi stoječih uradnikih, da morejo pridni, talentirani dijaki s pomočjo stipendijev in po blagosrčnosti imovitih ljudij, kjer si lahko mnogo zaslužijo, ne da bi od doma preveč podpore potrebovali, po preteku studijskih let si kmalu do dobrih državnih ali privatnih služb pomagati ali si na drug način svojo eksistenco povoljno osiguriti. Zato bi radi tudi svojim sinovom jednako dobro pomagali.

Pri tem pa ne vedó ali ne pomislijo zadostno, kolikim mukam in trudu svoje sinove razpostavljajo, da je le močna volja in trdno zdravje v stanu, kaj takega prestati ter da je mnogo dijakov, koji pri tem zaradi mnogih zaprek onemorejo, in da se ravno tako njihovim sinovom pripetiti zná. Troškov poprej ne preračunijo, ki jih bode studiranje veljalo, in ne primerjajo svoje dohodke z njimi; tudi to razmerje v poštev ne jemljó, da je dandanes uže težje postalo, precej po dovršenih studijah s plačo dotirano službo dobiti in da bode to v prihodnje še težje. Lehkomiselno prepusté jih usodi in njenim dobrodušnim ali zlém slučaju.

Velik del prebivalstva, osebito na deželi, pa želi, da bi njih sinovi zadobili nekoliko večjo omiko in popolnejšo vzgojo, kakeršno jim domača šola podaja, da bi ti pozneje mogli obrt, rokodelstvo ali kmetijstvo svojih starišev s sedanjim razmeram primernimi duševnimi sredstvi lažje in krepkeje nadaljevati. Zato jih morajo na srednje šole nekoliko let poslati, ker družih zavodov manjka, ki bi jim bolje ugajali. Vendar jim ne pusté ta zavod dovršiti, ker bi se s tem dela odnevali in preveč gospodski postali.

Nižje uradništvo po vsej deželi raztreseno s komaj tolicimi dohodki, da zamore skromno, največkrat z mnogimi glavami obdarovano rodbino pošteno preživiti, mora tudi gledati, da svoje sinove h kruhu pripravi. Jednega sinka bi zamogli še v tujem kraju

rog! Ladja zavije, in predmestje Kasim-paše izgine, zopet zavije, in zopet izgine Ejub, na to šesti grič štambulski; izgine peti, skrije se četrti, izgubi se tretji, mine drugi; le serajski grič še ostane, ki naju, bodi Bog zahvaljen, še dolgo ne bo zapustil.

Ladjamo prav po sredi Bospora, pa hitro. Prejde Tophan, prejde Funduklu; beže bela pročelja palače Dolmabagdže; Skader razvija zadnjikrat svoj amfiteater gričev in holmov, posutih z vrtovi in gaji in letovišči. Zdrav ostani, Carigrad, ljubo in veliko mesto, sanje mojega otroštva, vzdihovanje moje mladosti, neizbrisljivi spomin mojega življenja! Z Bogom! krasni in večni biser vshoda! Daj Bog, da bi čas premenil tvojo usodo, pa ne ogrdil tvoje lepote, da bi te mogli enkrat gledati sinovi Slave z opojenostjo mladostnega navdušenja.

Toda otožnost zavoljo tega poslavljanja je trpela le nekoliko hipov, ker drugi, večji, lepši, veselejši Carigrad, od onega v Zlatem rogu, ki sem ga zapuščal, razprostrl se je pred menoj v dolžini sedem in dvajset tisoč metrov na dveh najlepših obalah sveta.

2. Kraji.

Prva vas levo na evropski obali je Beşik-Taš. To je velika turška vas, tako rekoč veliko predmestje carigrajsko, ki se širi v znožji

Ob Bosporu.

1.

Poslovilo.

Toliko da sem bil na parobrodu, pa opazim, da se je nad Carigradom razprostiralo pregrinjalo, na katerem so se črtale moravske in ogerske gore ter dolenoavstrijske planine. Le izvoli iti z menoj, dragi čitatelj. Vselej je velika izpremema, kadar se vspneš na ladjo, na kateri srečuješ obraze ter čuješ glasove tiste dežele, v katero si namenjen. Zdaj naju obdaja krog nemških obrazov, po katerih uže naprej čutiš severni mraz in dolgočasnost. Prijatelji so naju zapustili; vidiva le tri robce, ki prše v čolnicu, sredi tme črnih brodov, proti mitnici. Stojiva prav na tistem kraju, kjer je stal najin sicilijski parobrod dan najinega prihoda. Lep je jesenski večer, jasen in topel. Carigrad se nama še nikdar ni pokazal tako veselega in velikega, tako smejočega. Zadnjikrat si prizadevleva, da bi si upametila ogromne okolice in baje vite barvenine tega čarovnega mesta, in zadnjikrat vrževa pogled na divni Zlati rog, ki se nama bo v nekaterih hipih skril za zmerom. Beli robci nehajo pršati. Ladija se pomika, zdi se ti, da vse menjuje svoje mesto. Skader se bliža, Stambul se oddalja, Galata se vrti okolu sebe, kakor bi hotela videti najin odhod. Z Bogom, Zlati

vzdrževati; dveh ali pa več, nikakor. Ako bi studiranje samo dve ali tri leta trajalo, zamoglo bi počasi jednega za drugim v take zavode pošiljati; tako pa mora vse zane-marjati.

In tako je na tisoč rodbin, ki bi rade svoje sinove izobražile; nekateri imajo dovelj premoženja, da bi jih lahko izstudirali, toda njih sinovi nimajo volje za to ali pa talenta ne. Drugim materialno stanje tega ne dopušča. Vsi bi pa radi, da bi njih sinovi vrli, pošteni in pridni državljani postali!

Take so želje in nameni starišev, sedaj pa si našo nadobudno mladino na srednjih šolah oglejmo. Ne le da preveč mladi v te zavode vstopajo in ne umevajo pomena in ostrogi tamkajšnjega učenja, nasproti onega na ljudskih šolah, tudi bolj ali manj duševno premalo podkovani, kmalu veselje do učenja sploh in posebno do tujih jezikov izgubé. Za to pa so posledice žalostne. Višji razred, ko je, tem več dijakov izstopava. Temu profesorji vrata pokažejo, drugemu latinščina ali grščina daljno pot ovira, tretjega stariši preveč z denarji preskrbljevajo in mu je več druge nepotrebne stvari mar, nego učenje, četrtega materialna podpora zapusti, petega lenoba iz srednjih šol tira in tako gre na prebraz brez konca in kraja. Noben teh pa nij dosegel niti dovršeno vzgojo ne popolno omiko, pač pa so se razvadili, da bi vedno radi lepo meščansko oblečeni hodili, cigarete ali pipe kadili in ničesa ne delali.

Pomilovanja vredni stariši, kojih trud, skrb in troški so neplačani; uboga mladina, ki je svoj pot zgrehšila in bode le težko jo na pravo krenila!

Sledimo daljnemu početju te mladine. Razmeram svojih starišev enako podajo se k različnim rokodelstvom, obrtnijam in v druge zavode. Srečni so tisti, ki pozneje k poštemim, vestnim rodbinam ali v vojaške in druge zavode pridejo, še je mogoče, čas na srednjih šolah zamujen, dohiteti in ga z učenjem dopolniti. Navadno nesrečni oni, ki po tacem studiranju doma ostanejo, od preveč mehkih starišev zanemarjeni, malomarno čas mladosti preživijo in se le na novce svojih starišev zanašajo, in najnesrečnejši pak oni, ki se v raznovrstne pisarne podajo, tam za bagatelo svojo eksistenco pričnejo, iz njih se rekrutira največ tako zvanega „nezadovoljnega proletarijata.“

(Konec prihodnjic.)

griča majhine luke. Za njo se odpira lepa dolina, stara dolina bizantskih lovorik, katera se vleče proti Peri. Med hišami se vzdiga kopa platan, ki obsenčuje grob glasovitega korsarja Barbarose, Hajredin imenovanega; rojen je bil 1467 ter bil pod Solimanom strah in trepet Srednjega morja. Kavarna, polna ljudi, strli nad morjem, leži na gojzdu Kolovja. Luka je polna ladij in čolničev, obrežje natrpano z ljudmi, griček pokrit z nasadbami, a dolina napolnjena s hišami in vrtovi. Vendar nima več podobe carigraskih predmestij. Tu vlada posebna in nepozabljiva nežnost in veselost bosporskih vasi. Oblike so manje, rastlinje gostejše, boje smelejše. To je kakor gnezdo vedrih kočic, ki tako rekoč visé med zemljo in morjem; mestce za ljubavnike in pesnike, odloženo da bodi dotlej, dokler trpi strast ali navdušenost, posajeno tja od muhasta poletenskega večera. Toliko da si oči uprl v Bašiktaš, pa se privrti memo tebe palača Čiragan, bolj vrsta belomarmornih palač, priprostih in veličanskih, olupšanih z dolgimi vrstami stebrov ter opasane s hodili, z ogradami na slopiče, na katere se kakor živ venec spuščajo bele tice bosporske. Toda tu se začne druga muka, ljuba muka, kajti dokler gledaš eno lepoto, beži ti jih tisoč izpred oči.

(Dalje prihodnjic.)

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Društvo kmetov v okolici mariborski sklenilo je zopet prošnjo, naj se davka oprosti kmetijska hišna industrija, naj se zniža cena soli.

„Germania“ prinesla je pred kratkim vest, da se bodo vsi v Draždanih živeči česki delavci iztirali, ker se domneva, da se prav živo udeležujejo anarhističnih rovanj ter razširjajo tiskovine. To bilo je potem mnogim, Čehom sovražnim listom voda na mlin in napadali so zaradi tega Čeha. Zdaj pa se je izkazala, da je poročilo „o 7000 iztiranih českich delavcih“ neresnično. Res je, da so dvanajst delavcev iztirali zaradi njihovega socijalističnega mišljenja. Tudi ni istina, da se hoté od tam česki delavci zaradi konkurence z nemškimi odstraniti.

Politično društvo „Edinost“ v Trstu imelo je v nedeljo občni zbor, pri katerem se je med drugim sklenilo, da se pošlje do visoke vlade prošnja, naj se vsaj v prva dva razreda ljudske šole vpelje slovenščina; pri tem shodu izvolil se je odbor, kateri ima ukreniti potrebne korake za prihodnje državnoborske volitve in za volitve v mestni zastop. Natančnejše poročilo o tem shodu nam je obljubljeno ter je prav kmalu priobčimo.

Tuje dežele.

Iz Belgrada se poroča, da se je general Katargi, kraljev strijc, podal po važnih opravilih v Petrograd. Poučeni krogi zatrjujejo, da je to potovanje v zvezi z obiskom princa Battenberskega ter da general Katargi hoče doseči približanje srbskega dvora Rusiji. V slednjem času pokazalo se je mnogo znamenj, iz katerih bi se moglo sklepati, da Srbija spremeni svojo politiko.

Razne vesti.

— (Poskušen roparski umor.) V Bernardovih ulicah št. 8 na Dunaji dogodil se je ob enajstih dopoldne zločin, ki kaže, kako malo da je varno dandanašnji življenje in imetje pred predrznostjo hudodelcev. Ondi stanuje namreč v prvem nadstropji hišna posestnica gospa Komjak, ki velja v tamošnjem okraju za zelo premožno. Bala se je uže prej, da bi se ji, ker je bila sama, kaj ne prigodilo in je vsled tega dala napraviti si v svoji sobi telegrafičen aparat, s kojim je lahko hišniku pozvonila. Dne 3. t. m. stopita o gori navedeni uri dva moža v sobo, kjer je gospodinja stanovala. Hišne naprave so jima morale biti po polnem znane, kajti prvo, kar sta storila, je bilo to, da sta drat telegrafičnega aparata pretrgala, češ, da ne bi mogla hišnika poklicati. Vender sta se pri tem nekoliko zmotila, kajti s tem, da sta za drat potegnili, pozvonila sta in hišnik, ki je bil k sreči ravno doma, poda se nemudoma k gospodinji. Ko hoče notri, dobi vrata zaprta; a ker je čul v sobi ropot, zdrobi neko okno, ki se je odpiral na hodnik ter skoči notri. Strašen prizor se mu pokaže. Gospodinja ležala je vsa v krvi in v brezvesti na tleh. Morilca pa, ko zapazita hišnika, odpreta hitro vrata ter zbežita, a oni jo vdere za njima na pomoč klicajo. S pomočjo stražnikov, ki so bili kmalu na mestu, posrečilo se je enega prijeti. Ljudje, ki so zraven prihiteli, bi ga bili potolkli, ako bi ga ne bili stražniki varovali. Drugemu zločincu posrečilo se je na zvit način uiti. Skočil je namreč v neko klet, kamor so led spravljali, tam odložil je klobuk in suknjo, a potem jo počasi dalje mahal. Mislili so, da je pri bližnjem mesarji pomočnik in ga vsled tega niso prijeli. Oni, ki so ga zaprli, je 33 do 35 let star in majhne, čokate postave. Gospa Komjak je smrtno ranjena in nimajo zdravniki nikakega upanja, da bi okrevala. Kolikor se dá sklepati, zločinca nista imela časa, da bi bila kaj odnesla.

— (Premeden lopov.) Iz Budimpešte se poroča: Pretečeno soboto prišel je k nekemu urarji in juvelirji elegantno oblečen, a uže starikav mož, ter je izrekel, da želi kupiti dve zlati uri za dame. Izdal se je za graščaka Aleksandra P. iz saroškega komitata. Juvelir predložil mu je več različnih ur. Po dolgem iskanji našel je vender dve, koji so mu bili po volji, in sicer v vrednosti 115 gld. Na to vzame iz zepa majhen zabojček, v kojega jame uri spravljati ter poprosi juvelirja za pečatni vosek in za vozni list. Ker je juvelir oboje doma imel, zapečatil je oni zabojček ter adresiral ga na svojo rodbino. „Jaz imam“, mrmral je pri tem tujec, „še mnogo tukaj opraviti in moram nekoliko dni tukaj odstati, a ker sem otrokom obljubil, da bodo uže prej dobili ure, moram jih odposlati, predno jaz odidem iz mesta.“ Potem izvleče svojo listnico ter išče nekoliko časa sem in tja po nji, a na to z nejevoljo opomni, da po naključji nima drobnega denarja ter vsled tega juvelirju ponudi tisočak, češ, da naj mu ga menja. Juvelir obžalovaje izjavi, da mu tega storiti ni mogoče. „No“, reče na to oni, „to nič ne dé, grem pa v bližnjo menjalnico.“ Na to izroči juvelirju zabojček ter se za nekoliko časa priporoči. A pretekla je ura za uro, graščaka pa le ni bilo nazaj. Juvelirja polasti se neka slutnja, hlastno odpre zabojček in kako se prestraši, ko v zabojčku ne dobi ur, temveč dve plehati škatljici za klinčke. Nedvojno imel je lopov seboj dva jednaka zabojčka, v kojih jednega je spravil uri, a ko je bil to dovršil, spravil tega, a onega dejal na njegovo mesto.

— (Pariške dame) jemljejo si znano Clovis-Hugues v vzgled in se v novejšem času pri vsaki priložnosti poslužujejo revolverja. O taki junakinji se ravnokar zopet poroča po časopisih. V torek zvečer namreč podal se je proti 8. uri zvečer gospod B. iz svojega stanovanja. Ne daleč proč sreča 45 let staro devico Cordes. Ker so bila gospodu B. prejšnje večere v njegovem stanovanji okna pobita in ker je ta čul, da tega ni nihče drugi storil nego imenovana dama, ki je prej pri njem stanovala, povprašal jo je v tej zadevi. A namestu da bi mu bila gospica Cordes dala odgovor, potegne po najnovejši pariški šegi takoj revolver ter ga sproži g. B. naravnost v obraz. Kroglja šla je nad levim očesom v glavo, vender rana ni smrtna. Gospico Cordes je precej potem prijala žandarmerija ter jo odvedla v zapor.

Domače stvari.

— (Štiri premije.) C. kr. kmetijska družba kranjska razpisuje natečaj za štiri premije po 100 gold. onim gospodarjem, kateri se zamorejo izkazati z dobro urejeno sadno sušilnico za sušenje srednjo-velikih in velikih množic sadja. Oni kranjski gospodarji, kateri se za eno teh premij potegovati nameravajo, izkažejo naj se do 1. julija t. l. pri centralnem odboru c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani, da so 1.) v času, pričeni od dneva razglasenja tega razpisa do 1. julija t. l., sozidali si sadno sušilnico, in da je 2.) sadna sušilnica take sestave, da je z njo mogoče sadje umno sušiti ter da so izdelki za kupčijo ugodni. Dokazi k prvi točki obstojé iz potrtila občinskega predstojništva, k drugi točki pa iz tacega popisa ali načrta sušilnice, da je mogoče iz njega posneti sestavo sušilnice. Opozarjamo vse one, koji se mislijo za te premije potegovati, da bodo imeli oni prosilci prednost, kateri se bodo zamogli izkazati s posestvom uže na Kranjskem izkušene sadne sušilnice, kakor je popisana v „Kmetovalcu“ št. 16. leta 1884. in v „Novicah“ št. 40. leta 1884. Na posebno željo daje c. kr. kmetijske družbe centralni odbor radovoljno potrebne podatke in nasvete.

— (Slaven kranjsk riborejec.) Josip Svetič, rojen na Kranjskem, bil je do zdaj vodja največjemu evropskemu zavodu za umetno rejo rib v Scharnstedtu na Hanoveranskem, a zdaj vzprejel je še bolj častno mesto v severni Ameriki. Gosp. Josip Svetič je jeden najboljših zvedencev v umetni riboreji.

— (Tatvina.) Neki tukajšnji tovarniški delavki izmaknila je neka ženska zloglasne vrste hranilnično knjižico, vzela denarja 100 gld. iz hranilnice ter se odpeljala iz Ljubljane.

— (Samomor.) Polkovni zdravnik Anton Geiger pri 20. lovskem batalijonu v Serajevu ustrelil se je pred kratkim v trebuh. Umril je čez nekaj dni po hudih bolečinah. Vzrok samomora je neznan.

— (Iz Črnega Vrha nad Idrijo) se poroča, da tam uže delj časa razgraja davica, da je umrlo uže več oseb.

— (Sneženi plaz) zasul je na vznožji gore Plešice ob mariborsko-celovski železnici pet drvarjev. Takoj pričeli so odkopavati sneg, a trud je bil brezuspešen.

— (V Savinjski dolini) bojijo se zdaj povodnji, ker bode vsled topečega snega narasla reka.

— (Iz Trsta) se poroča: V soboto zvečer prigodila se je na tukajšnjem kolodvoru nezgoda, katera bi bila mogla imeti najhujše posledice. Ko se je premikal nekov tovorni vlak, zašel je na zaprt tir, kateremu na konci stoji zid. Lokomotivni vodja je menda prepozno nategnil zaviralni motor, kajti lokomotiv udaril je v zid ter potem še dalje vozil kakega 1½ metra daleč, in le malo je manjkalo, da vlak ni pal z višine na zdolej v Barkole držečo cesto. Lokomotivni vodja skočil je še o pravem času s stroja, tako da se ni poškodoval.

— (Celovec je plaz zasul — —!) To je v istini nekoliko čudna, neverjetna vèst, vender stoji tako črno na belem tiskano v nemškem listu, kateri izhaja v Cincinnati. V ta list se poroča z Dunaja z dné 18. m. m. ta-le vèst: „Na Celovec, glavno mesto Koroške, zvalil se je plaz snega, kateri je porušil več poslopij ter usmrtil dvajset oseb. Ves trud, da bi zasute rešili, je bil zaman.“ Kakor rečeno, tako stoji tiskano v nemškem listu ter sveto oznanja grozno nesrečo, katera se je dogodila v glavi iznajdljivega nemškega časnikarja.

— („Kres“) prinaša v 2. številki naslednjo vsebino: Pavlina Pajkova: „Arabela.“ (Roman.) — A. Pin: „Pesni mladeniške ljubezni.“ — Dr. Stojan: „Slika in srce.“ (Novela.) — A. Funtek: „Cvetlični duhovi.“ — Mirko: „Majka in sinovi.“ — Mat. Valjavec: „Narodne pripovedke.“ — J. Scheinigg: „O narodnih pesnih koroških Slovencev.“ — J. Pajk: „Nekoliko literarnih opazek.“ — Dr. G. Krek: „Še enkrat nemška pesen o Hildebrandu in njene sestre slovanske.“ — Dr. Križan: „Luka Zima.“ — Drobnošt. — „Kres“ velja za celo leto 4 gld., za pol leta 2 gld. Po knjigarnah vsak snopič 40 kr. Izhaja v Celovci in urednik mu je dr. Jak. Sket, c. kr. gimn. profesor.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

London, 5. februarja. Wolseleyjeva depeša javlja, da je Kartum pal v Mahdijeve roke vsled izdaje. Gordon je baje ujet.

Dunaj, 4. februarja. Cesarjevič obiskal je včeraj ples pri italijanskem poslaniku Robilantu in ples Poljakov ter je ostal povsodi po jedno uro.

Dunaj, 4. februarja. Časnikarji so se zopet pomirili. Da se je ta zadeva tako brzo poravnala, zahvaliti se je prijaznosti predsednika Smolke.

Berolin, 4. februarja. Državni zbor je izvršil drugo čitanje državnega proračuna ter izročil zopetno potrebnost za Kamerun budgetni komisiji.

London, 4. februarja. Včeraj zvečer zaprli so v White-Chapelu neko osebo, katera se je baje udeležila slednjega napada z dinamitom ter je baje tudi v zvezi z zaprtim Cunninghamom.

London, 4. februarja. Vojnemu ministru došel je telegram iz Kahire, kateri poroča, da se je četa husarjev in oddelek Egiptčanov poslala v Handub rekognoskovat. Ta četa požgala je sovražnikov tabor pri Handubu, a vračajočo se napal je močan sovražnik. Pogreša se osem husarjev in trije Egiptčani.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 5. februarja.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	gld. 83.45
Zlata renta	83.95
5% avstr. renta	106.70
Delnice narodne banke	98.95
Kreditne delnice	866.—
London 10 lir sterling	303.60
20 frankovec	123.60
Cekini c. kr.	9.77
100 drž. mark	5.80
	60.35

Uradni glasnik

z dné 4. februarja.

Eks. javne dražbe: V Logatci posestvo Marije Debevec iz Begunj (1260 gld.) dné 28. febr., 28. marca in 30. aprila. — V Postojini posestvo Fr. Boleta iz Slavine (2490 gld.) dné 23. marca, 24. aprila in 26. maja. — V Zatičini zemljišče Jos. Kahnetza iz Višnje Gore (180 gld.) dné 26. febr., 26. marca in 30. aprila. — V Črnomlju zemljišče Mihe Puheka iz Goleka (30 gld.) dné 20. febr. — V Ljubljani hišna oprava Helene Semen (88 gld. 40 kr.) dné 9. in 23. febr.

Državni lozi z 1. 1860. Dne 3. t. m. izžrebano je bilo na Dunaji od državnega loterijnega posojila z 1. 1860 naslednjih 120 serij, in sicer: Serija 211 408 417 443 912 920 1335 1354 1366 1425 1791 1819 1879 1882 2064 2094 2203 2313 2516 2678 2818 2845 2998 3026 3184 3210 3682 4192 4719 4880 5245 5302 5398 5417 5503 5632 5663 5684 5746 5982 6045 6055 6609 6712 6742 6940 7093 7154 7537 7548 7726 7802 7983 8210 8408 9553 9632 9656 10087 10134 10291 10576 10681 10645 10666 10887 10931 11120 11209 11249 11267 11509 11683 11835 12002 12278 12341 12494 12510 12728 12890 13034 13110 13192 13388 13563 13748 13828 14499 15502 15503 15735 15829 15844 15908 16014 16080 16144 16157 16223 16306 16371 17059 17111 17242 17380 17413 17455 17968 18005 18040 18418 18651 18907 19319 19353 19488 19618 19668 in 19828

Tuji.

Dne 3. februarja.

Pri Maliči: Steinharter, trgovec, iz Monakova. — Engländer, trgovec, iz Norimberka. — Michel, Baltesar, Strasser, trgovci, z Dunaja. — Baumann, agent, iz Gradca. — Verderber, restavratör, iz Kočevja. — Mulley, zasebnik, z Vrhnike. Pri Slonu: Hauff, trg. popotnik, iz Draždan. — pl. Nemečič, c. kr. obrista soproga, s hčerko, z Dunaja. — Strauss, trg. potovalec, iz Prage. — Vrbanič, lekar, s soprogo iz Karlovca. — Rotter, c. kr. računovodni lajtenant, iz Celovca. — Faber, dež. poslanec, in Orschalek, c. kr. vladni koncipist, iz Kočevja. — Ramovš, župnik, iz Svibnja. — Graf Margheri, zasebnik, iz Kranja. Pri Avstr. carji: Pirce, zasebnik, iz Tržiča. — Struckel, župnik, iz Cerkna. — Perko, kotlár, iz Ljubljane. Pri Južnem kolodvoru: Miljan, uradnik, s soprogo z Reke. — Gregorič, c. kr. merosodni mojster, in Gregorič, krojač, iz Brezice.

Umrli so:

Dne 4. februarja. Celestina Lappain, udova c. kr. uradnika, 63 l., Hrenove ulice št. 3, občno opešanje.

V civilni bolnici:

Dne 30. januarja. Matija Pečnik, delavec, 49 l., prsna vodenica. — Andrej Čermel, mizar, 37 l., delirium acutum. — Anton Kancjan, delavec, 65 l., plučni edem.

Dne 1. februarja. Jakob Makovec, rudokop, 22 l., opešanje močij.

Dne 2. februarja. Fran Dolenec, črevljár, 30 l., jetika.

Dne 3. februarja. Jakob Turšič, delavec, 44 l., plučni emfizem.

Tržne cene.

V Ljubljani, 4. februarja.

Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. 31 kr., domače 6 gld. 50 kr.; reš 5 gld. 4 kr.; ječmen 4 gld. 55 kr.; oves 2 gld. 92 kr.; ajda 4 gld. 55 kr.; proso 5 gld. 85 kr.; tursica 5 gld. 40 kr.; 100 kilogramov krompirja 3 gld. 3 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 94 kr., salo po 82 kr., špeh po 52 kr., prekajen pa 74 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 3 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 68 kr., svinjini 50 kr., drobniško po 36 kr., — Piške po 50 kr., golob. 17 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 96 kr., slame 1 gld. 78 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 90 kr.; mehkih 5 gld. 30 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v ram	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
4. febr.	7. zjutraj	726.62	1.4	bzv.	megla	
	2. pop.	727.74	4.6	vzh. sl.	obl.	0.00
	9. zvečer	730.69	0.0	bzv.	megla	

Knežji Schönbürg-Waldenburgski gozdarski urad v Šneperku, pošta Stari trg pri Rakeku na Kranjskem sprejme v službo kot

pisarja

v pisarno gozdarskega urada (letna plača 360 gld., prosto stanovanje in v naturalijah 24 mtr. trdih drv) mladega moža z lično pisavo, ki je po polnem več nemškega in kacega slovanskega jezika v govoru in pismu in ki je morebiti poprej pisaril v kaki vojaški pisarni, dalje se sprejme kot

gozdarski paznik za vnanjo službo

(letna plača 240 gld., prosto stanovanje in v naturalijah 20 mtr. trdih drv) mlad a krepak mož, ki umeje govoriti in pisati slovenski in nemški. Oba prosilca morata biti po polnem zdrava, poslušna v službi, močnega značaja in poštenega mišljenja. Prošnje naj se vpošiljajo do 15. februarja gorenjemu gozdarskemu uradu.

(15) 3—2

Pri

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bambergu

v Ljubljani

se dobivajo vedno vse

knjige družbe sv. Mohora

in tudi sledeče knjige:

Abecednik za slovenske ljudske šole. Sestavila A. Razinger in A. Zumer. 20 kr.

Abecednik slovensko-nemški. Sestavila A. Razinger in A. Zumer. 25 kr.

Brezovnik, šaljivi Slovenec, 60 kr.

Celestina J., Aritmetika za nižje gimnazije, I. del, vezana 1 gld. 30 kr.; II. del, vezana 1 gld. 10 kr.

Celestina J., Geometrija za nižje gimnazije, I. del, vezana 70 kr.; II. del, vezana 80 kr.

Cimperman, Pesni, 60 kr.

Dimitz A., Habsburžani v deželi kranjske 1282 do 1882. Slavnosten spis, na svetlo dal kranjski deželni odbor. 4 gld.

Filipovič, Kraljevič Marko u narodnih pjesmah. 90 kr.

Gregorič, poezije, drugi pomn. natis, 1 gld. 20 kr., elegantno vezano z zlatim obrezkom 2 gld.

Janežič A., Slovensko-nemški slovar. 2 gld. 20 kr., vezan 2 gld. 70 kr.

Jenko Ivan, Pesmi, 1 gld.

Jurčič Josip, Zbrani spisi, I. zvezek 1 gld., II. zvezek 70 kr., III. zvezek 70 kr.; v krasnih platnicah vezan vsak zvezek 50 kr. več.

Kačič-Miošič, Razgovor ugodni naroda slovinsk. 1 gld. 20 kr.

Kermavner V., Vadbe v skladnji latinski, vezane 1 gld.

Klašč, Lehrgang der kroatischen Sprache, I., II. Theil sammt Schlüssel. 1 gld. 52 kr.

— Kroatischer Dolmetscher, 60 kr.

Knjižnica slovenske mladine:

I. zvezek: Tomšič Ivan, Dragoljubci, 30 kr.

II. zvezek: Cigler Janez, Sreča v nesreči, 35 kr.

Kobler A., Zgodovina Sorske in Preške fare, 30 kr.

Kosec, Krščansko-katoliško pravoslovje, 1 gld. 20 kr.

Lavtar L., Občna aritmetika za učiteljska. Cena vezane knjigi 1 gld. 20 kr.

Lesar A., Liturgika ali sveti obredi pri vnanji službi božji. Vezana 1 gld. 20 kr.

Majar H., Odkritje Amerike, trdo vezano 1 gld. 60 kr.

Padar, Zakon in žena, 40 kr.

Postave in ukazi za kranjsko ljudsko šolstvo. 1 gld. 50 kr.

Praprotnik, Mali šolski besednjak. 4. natis. Vezan 85 kr.

— Slovenski spisovnik. Svetovalec v vseh pisarskih opravilih. Vez. 90 kr.

Razlag J. R., dr., Pesmarica, 60 kr., vez. 80 kr.

Rožek J. A., Latinsko-slovenski slovník. Vezan 2 gld. 70 kr.

Senekovič A., Fizika za nižje razrede srednjih šol, vezana 2 gld.

Šmid Kristof, Spisi. 3 zvezki po 40 kr.

Vraz Stanko, Izabrane pjesme, 1 gld. 80 kr., eleg. v platno vezane s zlatim obrezkom 3 gld.

Zapisnik hiš deželnega glavnega mesta Ljubljanskega. Vezan 65 kr.

Zlatorog. Pravljica za mladino. 20 kr.

Znidaršič J., Nauk o desetnih (decimalnih) razlomkih pri računih z novo mero in vago. 60 kr.

V naši zalogi smo tudi na svetlo dali slovenske knjige s podobami za mladino, in sicer:

Pepelko, Snegulčica, Trnjevo rožlco (4° velike) po 50 kr. Pravljice o:

Pepelki, Rudeči kapici in Obutem mačku (8° velike) po 25 kr.

O deželi lenuhov, Snegulčici, Pritlikovcu (Palček) in Robinzonu po 15 kr.